Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 20ής Φεβρουαρίου 2013 *

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα ληφθέντα κατά του Ιράν, με σκοπό την παρεμπόδιση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Οντότητα ελεγχόμενη κατά 100 % από οντότητα της οποίας η συμμετοχή στη διάδοση των πυρηνικών όπλων έχει αναγνωρισθεί — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας»

Στην υπόθεση T-492/10,

Melli Bank plc, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους S. Gadhia και S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC, και R. Blakeley, barrister, στη συνέχεια, από τους S. Ashley, S. Jeffrey, A. Irvine, solicitors, D. Wyatt, QC, και R. Blakeley,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον M. Bishop και την R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την S. Boelaert και τον M. Κωνσταντινίδη,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39), της αποφάσεως 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81), του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11), και του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1), καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα, και, αφετέρου, αίτηση περί κηρύξεως μη εφαρμοστέων ως προς την προσφεύγουσα του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová (εισηγήτρια), πρόεδρο, K. Jürimäe και M. van der Woude, δικαστές,

γραμματέας: N. Rosner, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Ιουλίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, Melli Bank plc, είναι ανώνυμη εταιρία καταχωρισθείσα στο σχετικό μητρώο και εδρεύουσα στο Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία έχει εγκριθεί από τη Financial Services Authority (αρχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών στο Ηνωμένο Βασίλειο) και υπόκειται στις ρυθμίσεις της. Άρχισε να ασκεί τις τραπεζικές της δραστηριότητες στο Ηνωμένο Βασίλειο την 1η Ιανουαρίου 2002, κατόπιν της αναδιαρθρώσεως του υποκαταστήματος στη χώρα αυτή της Bank Melli Iran (στο εξής: BMI). Η BMI, μητρική εταιρία στην οποία ανήκει πλήρως η προσφεύγουσα, είναι ιρανική τράπεζα ελεγχόμενη από το ιρανικό κράτος.

2 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων τα οποία θεσπίστηκαν για να ασκηθεί πίεση στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν ώστε να παύσει τις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως και την ανάπτυξη συστημάτων εκτοξεύσεως πυρηνικών όπλων (στο εξής: διάδοση των πυρηνικών όπλων).

3 Τόσο η BMI όσο και οι θυγατρικές της, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα, ενεγράφησαν στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Φεβρουαρίου 2007, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 61, σ. 49), με την κοινή θέση 2008/479/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2008, για τροποποίηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 163, σ. 43).

4 Ως εκ τούτου, η BMI και η προσφεύγουσα ενεγράφησαν στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1), με την απόφαση 2008/475/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2008 , περί εφαρμογής του άρθρου 7 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 163, σ. 29), με συνέπεια τη δέσμευση των κεφαλαίων τους.

5 Τόσο στην κοινή θέση 2008/479 όσο και στην απόφαση 2008/475, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρέθεσε την εξής αιτιολογία, όσον αφορά την BMI και όλα τα υποκαταστήματα και τις θυγατρικές της:

«Παρέχει ή προσπαθεί να παράσχει χρηματοοικονομική βοήθεια σε εταιρίες οι οποίες ενέχονται στην παραγωγή προϊόντων ή προμηθεύουν προϊόντα για τα πυρηνικά και πυραυλικά προγράμματα του Ιράν (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company and DIO). Η [BMI] ενεργεί ως ενδιάμεσος που διευκολύνει τις ευαίσθητες δραστηριότητες του Ιράν. Έχει διευκολύνει πολυάριθμες αγορές ευαίσθητων υλικών για τα πυρηνικά και πυραυλικά προγράμματα του Ιράν. Έχει παράσχει διάφορες χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες σε οντότητες που

συνδέονται με την πυρηνική και την πυραυλική βιομηχανία του Ιράν, μεταξύ άλλων άνοιγμα πιστωτικών επιστολών και διατήρηση λογαριασμών. Πολλές από τις προαναφερόμενες εταιρίες κατονομάζονται στις αποφάσεις του [Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών] 1737 και 1747.»

6 Η προσφεύγουσα άσκησε δύο προσφυγές κατά της αποφάσεως 2008/475 ενώπιον του νυν Γενικού Δικαστηρίου. Οι προσφυγές αυτές απορρίφθηκαν με απόφαση του νυν Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 2009, T-246/08 και T-332/08, Melli Bank κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2009, σ. II-2629).

7 Λόγω της διατηρήσεως σε ισχύ των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας, ανταλλάχθηκαν πλείονα έγγραφα μεταξύ της προσφεύγουσας και του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2009 μέχρι τον Μάιο του 2010. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα απέστειλε στο Συμβούλιο έγγραφα στις 6, 15 και 24 Ιουλίου, στις 20 Αυγούστου και στις 15 Οκτωβρίου 2009, καθώς και στις 22 Μαρτίου 2010, στα οποία το Συμβούλιο απάντησε στις 23 Ιουλίου, την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009, καθώς και στις 11 Μαΐου 2010.

8 Αφενός, τα έγγραφα αφορούσαν τους λόγους που δικαιολογούσαν τη λήψη και τη διατήρηση σε ισχύ των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI και της προσφεύγουσας. Συναφώς, με το έγγραφο της 23ης Ιουλίου 2009, το Συμβούλιο διευκρίνισε ότι ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος της προσφεύγουσας διότι αυτή ήταν θυγατρική της BMI. Στο έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 2009, το Συμβούλιο διαπίστωσε, κατόπιν επανεξετάσεως, πρώτον, ότι η BMI παρείχε στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, δεύτερον, ότι η προσφεύγουσα ελεγχόταν από την BMI η οποία μπορούσε να ασκεί επιρροή επ' αυτής και, τρίτον, ότι τα εναλλακτικά μέτρα που πρότεινε η προσφεύγουσα δεν απέτρεπαν τον κίνδυνο της εκ μέρους της BMI καταστρατηγήσεως, μέσω της προσφεύγουσας, των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων. Το Συμβούλιο ενέμεινε στην άποψη αυτή με το έγγραφο της 11ης Μαΐου 2010.

9 Αφετέρου, η προσφεύγουσα ζήτησε να της επιτραπεί η πρόσβαση στον φάκελο του Συμβουλίου. Στο πλαίσιο αυτό, με το έγγραφο της 23ης Ιουλίου 2009, το Συμβούλιο αρνήθηκε την πρόσβαση στην αρχική πρόταση λήψεως περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI και της προσφεύγουσας (στο εξής: αρχική πρόταση), λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα του εγγράφου αυτού. Με το έγγραφο της 1ης Οκτωβρίου 2009, κοινοποίησε στην προσφεύγουσα συμπληρωματική αιτιολογία αφορώσα την προβαλλόμενη συμμετοχή της BMI στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Με το έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 2009, το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα κείμενο της προτάσεως λήψεως περιοριστικών μέτρων από το οποίο είχαν απαλειφθεί τα εμπιστευτικά χωρία και το οποίο αφορούσε τη συμπληρωματική αιτιολογία που παρατέθηκε με το έγγραφο της 1ης Οκτωβρίου 2009 (στο εξής: συμπληρωματική πρόταση).

10 Από της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39), τόσο η BMI όσο και η προσφεύγουσα ενεγράφησαν στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της εν λόγω αποφάσεως. Ως προς την BMI παρατέθηκε η ακόλουθη αιτιολογία:

«Παρέχει ή αποπειράται να παράσχει οικονομική στήριξη προς εταιρείες που παράγουν ή που προμηθεύουν προϊόντα για τα πυρηνικά και πυραυλικά προγράμματα του Ιράν (AIO, SHIG, SBIC, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company και DIO). Η [BMI] χρησιμεύει ως [ενδιάμεσος] για τις νευραλγικής σημασίας δραστηριότητες του Ιράν. Έχει διευκολύνει πολλές αγορές νευραλγικών υλικών για τα πυρηνικά και πυραυλικά προγράμματα του Ιράν. Έχει παράσχει πλειάδα χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών για λογαριασμό οντοτήτων που σχετίζονται με τις πυρηνικές και πυραυλικές βιομηχανίες του Ιράν, μεταξύ άλλων ανοίγοντας εγγυητικές επιστολές και τηρώντας λογαριασμούς. Πολλές από τις προαναφερόμενες εταιρείες κατονομάζονται από τις [αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών] 1737 (2006) και 1747 (2007). Η Τράπεζα BMI εξακολουθεί με αυτόν της τον ρόλο να ακολουθεί συμπεριφορά που στηρίζει και διευκολύνει τις νευραλγικές δραστηριότητες του Ιράν. Χρησιμοποιώντας τις τραπεζικές της διασυνδέσεις συνεχίζει να παρέχει στήριξη και χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες προς οντότητες που

περιλαμβάνονται στους καταλόγους των ΗΕ και ΕΕ σε σχέση με τις δραστηριότητες αυτές. Ενεργεί επίσης εξ ονόματος ή υπό την εποπτεία τέτοιων οντοτήτων, μεταξύ των οποίων και η Τράπεζα Sepah, ενεργώντας συχνά μέσω των θυγατρικών και συνδεδεμένων τους εταιρειών.»

11 Η εγγραφή της προσφεύγουσας στον παράρτημα V του κανονισμού 423/2007 δεν επηρεάστηκε από την έναρξη ισχύος του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 195, σ. 25).

12 Με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα για την εγγραφή της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413.

13 Με έγγραφο της 17ης Αυγούστου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την απόφαση περί εγγραφής της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και περί διατηρήσεώς της στο παράρτημα V του κανονισμού 423/2007. Στο πλαίσιο αυτό, ζήτησε να της κοινοποιηθεί αντίγραφο ολοκλήρου του φακέλου του Συμβουλίου περί της λήψεως περιοριστικών μέτρων εις βάρος της. Επανέλαβε επίσης την πρότασή της περί παροχής εγγυήσεων προς αποτροπή κάθε κινδύνου καταστρατηγήσεως των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI.

14 Η εγγραφή της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 διατηρήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81).

15 Επειδή ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 281, σ. 1), το Συμβούλιο περιέλαβε τις επωνυμίες της BMI και της προσφεύγουσας στο παράρτημα VIII του τελευταίου αυτού κανονισμού. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας δεσμεύθηκαν δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

16 Η αιτιολογία που παρατέθηκε ως προς την BMI στην απόφαση 2010/644 και στον κανονισμό 961/2010 είναι η ίδια με την παρατεθείσα στην απόφαση 2010/413.

17 Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα για τη διατήρηση της επωνυμίας της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και για την εγγραφή της στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Διευκρίνισε, συναφώς, ότι οι παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 17 Αυγούστου 2010 δεν δικαιολογούσαν την άρση των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων και ότι ο φάκελός του δεν περιείχε νέες πληροφορίες ή νέα στοιχεία που την αφορούσαν.

18 Με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την απόφαση περί εγγραφής της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και περί διατηρήσεώς της στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010. Επανέλαβε την πρότασή της περί παροχής εγγυήσεων προς αποτροπή κάθε κινδύνου καταστρατηγήσεως των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI, ιδίως όσον αφορούσε τον διορισμό και την ανάκληση των διευθυντών της, και υπογράμμισε την αποτελεσματικότητα και το εφικτό των εγγυήσεων αυτών.

19 Η εγγραφή της BMI και της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 δεν επηρεάστηκε από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11).

20 Με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα για τη διατήρηση της επωνυμίας της στους καταλόγους του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Διαπίστωσε ότι οι παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 29 Ιουλίου 2011 δεν δικαιολογούσαν την άρση των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων, δεδομένου ιδίως ότι οι εγγυήσεις τις οποίες πρότεινε η προσφεύγουσα όσον αφορά τον διορισμό και την ανάκληση των διευθυντών της ήταν ανεπαρκείς για τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας της έναντι της BMI.

21 Με έγγραφο της 31ης Ιανουαρίου 2012, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι, κατά τη γνώμης της, η επανεξέταση της διατηρήσεως σε ισχύ των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων ενείχε πλάνη. Διαπίστωσε ιδίως ότι, πάντοτε κατά τη γνώμη της, το Συμβούλιο δεν δικαιολόγησε επαρκώς κατά νόμο, στο έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, την άρνησή του να λάβει υπόψη τις συμπληρωματικές εγγυήσεις που είχε προτείνει η προσφεύγουσα.

22 Με απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, C-380/09 P, Melli Bank κατά Συμβουλίου, το Δικαστήριο απέρριψε την αναίρεση που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της αποφάσεως του νυν Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 2009, Melli Bank κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 6.

23 Μετά την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 από τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 88, σ. 1), το Συμβούλιο περιέλαβε την επωνυμία της BMI και της προσφεύγουσας στο παράρτημα IX του τελευταίου αυτού κανονισμού. Η αιτιολογία που παρατέθηκε ως προς την BMI, περιλαμβανομένων όλων των υποκαταστημάτων και των θυγατρικών της, είναι πανομοιότυπη με την παρατεθείσα στην απόφαση 2010/413. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας δεσμεύθηκαν δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

24 Με έγγραφο της 24ης Απριλίου 2012, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα για τη διατήρηση της επωνυμίας της στον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και για την εγγραφή της στον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012. Με το έγγραφο αυτό παρέπεμψε στα επιχειρήματα που είχε εκθέσει προηγουμένως τόσο με τα έγγραφα που αντάλλαξε με την προσφεύγουσα όσο και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επιπλέον, επέστησε την προσοχή της προσφεύγουσας στις διαπιστώσεις του Δικαστηρίου στην απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 22.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

25 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Οκτωβρίου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Νοεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010.

27 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Ιανουαρίου 2011, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα δίκη υπέρ του Συμβουλίου. Με διάταξη της 8ης Μαρτίου 2011, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.

28 Με το υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Μαρτίου 2011, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από το δικόγραφο της προσφυγής της, κατά το μέτρο που σκοπούσε στην ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010.

29 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Ιανουαρίου 2012 η προσφεύγουσα, αφενός, προσάρμοσε τα αιτήματά της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και, αφετέρου, ζήτησε να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις με άμεσο αποτέλεσμα.

30 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Απριλίου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 267/2012.

31 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, έθεσε έγγραφες ερωτήσεις στους διαδίκους αφορώσες τις συνέπειες που πρέπει να συναχθούν, ως προς την υπό κρίση υπόθεση, από την απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 22, και το παραδεκτό του τετάρτου λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου.

32 Με την απάντησή της στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του δικαστηρίου αυτού στις 8 Ιουνίου 2012, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε, αρχικώς, από μέρος των αιτιάσεων που προέβαλε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος δικαστικής προστασίας, στη συνέχεια δε, από μέρος των αιτιάσεων που προέβαλε στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα αν η προσφεύγουσα ελέγχεται από την BMI, και, τέλος, του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά τον παράνομο χαρακτήρα του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413, του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012.

33 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 3ης Ιουλίου 2012.

34 Με διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 4ης Σεπτεμβρίου 2012, επαναλήφθηκε η προφορική διαδικασία, προκειμένου να κατατεθούν οι παρατηρήσεις της προσφεύγουσας επί της διατάξεως του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 2012, C-110/12 P(R), Akhras κατά Συμβουλίου (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), καθώς και οι παρατηρήσεις των λοιπών διαδίκων. Η προφορική διαδικασία περατώθηκε εκ νέου στις 4 Οκτωβρίου 2012.

35 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει, με άμεσο αποτέλεσμα, το σημείο 5 του πίνακα Β του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, το σημείο 5 του πίνακα Ι. Β του παραρτήματος της αποφάσεως 2010/644, το σημείο 5 του πίνακα Β του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010, την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 και τον κανονισμό 267/2012, καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν·

— να κρίνει ότι το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012 δεν έχουν εφαρμογή ως προς αυτήν·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

36 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

37 Με τα δικόγραφά της, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Ο δεύτερος λόγος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα αν η προσφεύγουσα ελέγχεται από την BMI. Ο τρίτος λόγος αφορά τον δυσανάλογο και, ως εκ τούτου, παράνομο χαρακτήρα του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413, του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012. Ο τέταρτος λόγος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς την συμμετοχή της BMI στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Ο πέμπτος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και του δικαιώματος της προσφεύγουσας να ασκεί οικονομική δραστηριότητα.

38 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 32 ανωτέρω, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε κατά τη διάρκεια της δίκης από τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, καθώς και από μέρος των αιτιάσεων των οποίων έγινε επίκληση στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου λόγου. Στο μέτρο που ο τρίτος λόγος ακυρώσεως ήταν ο μόνος ο οποίος προβλήθηκε προς στήριξη του δευτέρου αιτήματος, με το οποίο ζητήθηκε να κριθούν μη εφαρμοστέα το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 423/2007, το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012, η μερική παραίτηση της προσφεύγουσας συνεπάγεται, εξάλλου, ότι το εν λόγω αίτημα κατέστη άνευ αντικειμένου.

39 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των προβαλλομένων από την προσφεύγουσα λόγων. Εξάλλου, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να προβάλει παραδεκτώς προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της, στο μέτρο που αυτή είναι κρατικός φορέας του Ιράν.

40 Προκαταρκτικώς, πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτό, κατ' αρχάς, της προσαρμογής των αιτημάτων στην οποία προέβη η προσφεύγουσα, στη συνέχεια, του τετάρτου λόγου ακυρώσεως και, τέλος, των επιχειρημάτων του Συμβουλίου που αφορούν τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να επικαλεσθεί την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων της.

Επί του παραδεκτού

Επί του παραδεκτού της προσαρμογής των αιτημάτων της προσφεύγουσας

41 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 14, 15 και 23 ανωτέρω, μετά την άσκηση της προσφυγής, ο κατάλογος του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 αντικαταστάθηκε με νέο κατάλογο, περιεχόμενο στην απόφαση 2010/644, και ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 961/2010, ο οποίος με τη σειρά του καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 267/2012. Επιπλέον, στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, το Συμβούλιο εξέθεσε ρητώς ότι είχε προβεί σε πλήρη επανεξέταση του καταλόγου του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και ότι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα πρόσωπα, οι οντότητες και οι οργανισμοί των οποίων τα ονόματα και οι επωνυμίες απαριθμούνταν στο παράρτημα αυτό, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, έπρεπε να εξακολουθήσουν να υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα. Η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αρχικά της αιτήματα ώστε το ακυρωτικό αίτημά της να αφορά, εκτός από την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, την απόφαση 2010/644, τον κανονισμό 961/2010, την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 και τον κανονισμό 267/2012 (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις). Το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν προέβαλαν αντιρρήσεις για την προσαρμογή αυτή.

42 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν μια απόφαση ή ένας κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, διαρκούσης της εκκρεμοδικίας, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρείται ως νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς τις αρχές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της οικονομίας της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού κοινοτικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του δικαστή της Ένωσης ασκηθείσα προσφυγή κατά ορισμένης πράξεως, να προσαρμόζει την προσβαλλόμενη πράξη ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται, κατά τη διάρκεια της δίκης, αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει από τον αντίδικο τη δυνατότητα να διευρύνει τα αρχικά του αιτήματα και τους αρχικούς ισχυρισμούς του ώστε να αφορούν και τη μεταγενέστερη πράξη ή να προβάλει συμπληρωματικά αιτήματα και πρόσθετους λόγους κατά της πράξεως αυτής (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

43 Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει ως προς τις πράξεις, όπως η απόφαση 2011/783 και ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011, με τις οποίες διαπιστώνεται ότι μια απόφαση ή ένας κανονισμός πρέπει να εξακολουθήσουν να αφορούν άμεσα και ατομικά ορισμένους ιδιώτες, κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως ρητώς προβλεπόμενης από την ίδια αυτή απόφαση ή τον ίδιο αυτόν κανονισμό.

44 Συνεπώς, εν προκειμένω πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα παραδεκτώς ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 2010/644, του κανονισμού 961/2010, της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012, καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν (βλ., υπό την έννοια αυτή, κατ' αναλογίαν, απόφαση People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 42, σκέψη 47).

Επί του παραδεκτού του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς τη συμμετοχή της BMI στη διάδοση των πυρηνικών όπλων

45 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI δεν είναι δικαιολογημένη. Συναφώς, παραπέμπει στις προσφυγές που άσκησε η BMI ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης και εξηγεί ότι, αν δεν ισχύουν περιοριστικά μέτρα εις βάρος της BMI κατά τον χρόνο εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως, τα μέτρα που αφορούν την ίδια πρέπει να ακυρωθούν.

46 Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει καμία συγκεκριμένη αιτίαση κατά της νομιμότητας των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI. Συγκεκριμένα, δεν εκφράζεται με επαρκή σαφήνεια επί της συμπληρωματικής αιτιολογίας που αφορά τη φερόμενη συμμετοχή της BMI στη διάδοση των πυρηνικών όπλων η οποία της κοινοποιήθηκε με έγγραφο του Συμβουλίου της 1ης Οκτωβρίου 2009 (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω), δεδομένου ότι δεν επισημαίνει αν αμφισβητεί το υποστατό των προσαπτομένων στην BMI πραγματικών περιστατικών ή τον χαρακτηρισμό των περιστατικών αυτών ως ενίσχυση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων.

47 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να αποφανθεί επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ελλείψει επαρκούς σαφήνειας της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας. Ως εκ τούτου, ο ανωτέρω λόγος ακυρώσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτος δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή.

Επί του παραδεκτού των επιχειρημάτων του Συμβουλίου περί του παραδεκτού των λόγων ακυρώσεως που αφορούν την προβαλλόμενη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας

48 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να θεωρηθεί ως κρατικός φορέας του Ιράν, οπότε δεν μπορεί να επικαλεσθεί τις προστασίες και τις εγγυήσεις που απορρέουν από τα θεμελιώδη δικαιώματα. Κατά συνέπεια, εκτιμά ότι οι λόγοι ακυρώσεως που αφορούν προσβολή των εν λόγω δικαιωμάτων πρέπει να κριθούν απαράδεκτοι.

49 Συναφώς, πρώτον, παρατηρείται ότι το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί αυτό καθαυτό το δικαίωμα της προσφεύγουσας να ζητήσει την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων. Αμφισβητεί μόνον ότι έχει ορισμένα δικαιώματα τα οποία επικαλείται για να επιτύχει την ακύρωση αυτή.

50 Όμως, δεύτερον, το ζήτημα αν η προσφεύγουσα έχει ή όχι το δικαίωμα που επικαλείται στο πλαίσιο ενός λόγου ο οποίος προβάλλεται προς στήριξη ακυρωτικού αιτήματος δεν αφορά το παραδεκτό του οικείου λόγου ακυρώσεως, αλλά το βάσιμό του. Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου που αφορά το ότι η προσφεύγουσα είναι κρατικός φορέας είναι απορριπτέα στο μέτρο που αποβλέπει στη διαπίστωση του μερικού απαραδέκτου της προσφυγής.

51 Τρίτον, η εν λόγω επιχειρηματολογία προβλήθηκε, για πρώτη φορά, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς το Συμβούλιο να επικαλεσθεί το γεγονός ότι στηριζόταν σε νομικά ή πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Επομένως, όσον αφορά την ουσία της διαφοράς, η επιχειρηματολογία αυτή συνιστά νέον ισχυρισμό υπό την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, πράγμα που συνεπάγεται ότι πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

Επί της ουσίας

52 Κατόπιν της μερικής παραιτήσεως της προσφεύγουσας και λαμβανομένου υπόψη του απαραδέκτου του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να εξετασθούν μόνον ο πρώτος, ο δεύτερος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως.

53 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να εξετασθούν από κοινού, σε πρώτο στάδιο, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα αν η προσφεύγουσα ελέγχεται από την BMI, και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας και του δικαιώματος της προσφεύγουσας να ασκεί οικονομική δραστηριότητα. Σε δεύτερο στάδιο, πρέπει να εξετασθεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα αν η προσφεύγουσα ελέγχεται από την BMI, και επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας και του δικαιώματος της προσφεύγουσας να ασκεί οικονομική δραστηριότητα

54 Με την απάντηση στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του δικαστηρίου αυτού στις 8 Ιουνίου 2012 (βλ. σκέψη 32 ανωτέρω), η προσφεύγουσα εξέθεσε ότι, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, προμνησθείσας στη σκέψη 22, δεν υποστήριζε πλέον ότι δεν ελεγχόταν από την BMI, υπό την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010, ούτε ότι δεν ανήκε στην BMI, υπό την έννοια του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 267/2012. Φρονεί ωστόσο ότι η λήψη και η διατήρηση σε ισχύ των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων συνιστούν δυσανάλογο περιορισμό του δικαιώματός της ιδιοκτησίας και του δικαιώματός της ασκήσεως οικονομικής δραστηριότητας.

55 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι, όταν δεσμεύονται τα κεφάλαια μιας οντότητας ως προς την οποία έχει αναγνωρισθεί ότι μετέχει στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, υπάρχει ο μη αμελητέος κίνδυνος η οντότητα αυτή να ασκήσει πίεση στις οντότητες που ελέγχει ή που της ανήκουν, προκειμένου να καταστρατηγήσουν το αποτέλεσμα των εις βάρος της μέτρων. Κατά συνέπεια, η δέσμευση των κεφαλαίων των οντοτήτων αυτών, η οποία επιβάλλεται στο Συμβούλιο από το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/143, το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, είναι αναγκαία και πρόσφορη για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας των μέτρων που ελήφθησαν και προς αποτροπή της καταστρατηγήσεως των μέτρων αυτών (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 22, σκέψεις 39 και 58).

56 Πάντοτε κατά τη νομολογία, όταν οντότητα ανήκει κατά 100 % σε οντότητα θεωρούμενη ως εμπλεκόμενη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, πληρούται η προϋπόθεση του ελέγχου την οποία προβλέπουν το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/143, το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 961/2010 (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 22, σκέψη 79). Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει ως προς την έννοια της οντότητας που «ανήκει» σε μια οντότητα η οποία θεωρείται ως εμπλεκόμενη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, την οποία προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012.

57 Συνεπώς, η λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος μιας οντότητας ελεγχόμενης κατά 100 % από οντότητα θεωρηθείσα ως εμπλεκόμενη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων ή ανήκουσας κατά 100 % στην οντότητα αυτή (στο εξής: ελεγχόμενη οντότητα) δεν απορρέει από εκτίμηση του Συμβουλίου ως προς τον κίνδυνο να ωθηθεί η οντότητα αυτή στην καταστρατήγηση των μέτρων που έχουν ληφθεί εις βάρος της μητρικής οντότητας, αλλά απορρέει ευθέως από την εφαρμογή των σχετικών διατάξεων της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012, όπως έχουν ερμηνευθεί από τον δικαστή της Ένωσης.

58 Συνεπώς, τα επιχειρήματα που βάλλουν κατά της αναλογικότητας της δεσμεύσεως των κεφαλαίων μιας ελεγχόμενης οντότητας δεν αφορούν τη νομιμότητα κάποιας εκτιμήσεως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, όπως αυτή στην οποία προέβη το Συμβούλιο. Αφορούν, σε τελική ανάλυση, τη νομιμότητα των γενικών διατάξεων που επιβάλλουν στο Συμβούλιο τη δέσμευση των κεφαλαίων όλων των ελεγχομένων οντοτήτων, όπως είναι το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012.

59 Κατά συνέπεια, όταν μια ελεγχόμενη οντότητα επιδιώκει να αμφισβητήσει την αναλογικότητα των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων, οφείλει να υποστηρίξει, στο πλαίσιο προσφυγής με αίτημα την ακύρωση των πράξεων με τις οποίες τα εν λόγω μέτρα ελήφθησαν ή διατηρήθηκαν σε ισχύ, ότι οι εν λόγω γενικές διατάξεις δεν πρέπει να εφαρμοσθούν, προβάλλοντας ένσταση ελλείψεως νομιμότητας υπό την έννοια του άρθρου 277 ΣΛΕΕ.

60 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα ελέγχεται κατά 100 % από την BMI ή ότι της «ανήκει» κατά 100 %. Ωσαύτως δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο έκρινε ότι η BMI εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

61 Δεν μπορεί όμως να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα προέβαλε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας βασιζόμενη στα επιχειρήματα που προέβαλε στο πλαίσιο του δευτέρου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως.

62 Πράγματι, αφενός, δεν διατυπώθηκε ρητώς ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, στηριζόμενη στα επιχειρήματα αυτά, ούτε με τα υπομνήματα της προσφεύγουσας ούτε με την από 8 Ιουνίου 2012 απάντησή της στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου ούτε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

63 Αφετέρου, τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του δευτέρου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως στηρίζονται σε περιστάσεις που αφορούν αυτήν ειδικά, δεδομένου ότι διατυπώθηκαν με γνώμονα τη συγκεκριμένη κατάστασή της και τα συγκεκριμένα μέτρα τα οποία η προσφεύγουσα πρότεινε στο Συμβούλιο. Κατά συνέπεια, δεν είναι κρίσιμα για την εξέταση της νομιμότητας των γενικών κανόνων του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413, του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012.

64 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δεύτερος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

65 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως και προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας καθώς και το δικαίωμά της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, καθόσον, αφενός, δεν της γνωστοποίησε επαρκή στοιχεία ώστε να της παράσχει τη δυνατότητα να διατυπώσει λυσιτελείς παρατηρήσεις αφορώσες την εις βάρος της λήψη περιοριστικών μέτρων και να της διασφαλίσει δίκαιη δίκη και, αφετέρου, η περιοδική επανεξέταση των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων βαρύνεται πολλαπλώς με πλάνη.

66 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί νομίμως την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

67 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής πράξεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, ειδικότερα εν προκειμένω, στο άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010 και στο άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι ορθώς θεμελιωμένη ή αν πάσχει ενδεχομένως ελάττωμα, οπότε μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, και, αφετέρου, να παράσχει τη δυνατότητα στον εν λόγω δικαστή να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής. Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία δεν χωρεί παρέκκλιση παρά μόνο για επιτακτικούς λόγους. Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτοχρόνως με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, καθόσον η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να θεραπευθεί από το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει γνώση της αιτιολογίας της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 Συνεπώς, εκτός αν συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι αφορώντες την ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή τον χειρισμό των διεθνών σχέσεών τους, οι οποίοι δεν επιτρέπουν την κοινοποίηση ορισμένων στοιχείων, το Συμβούλιο υποχρεούται να γνωστοποιεί στην οντότητα την οποία αφορούν τα περιοριστικά μέτρα τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι πρέπει να ληφθούν τα μέτρα αυτά. Επομένως, το Συμβούλιο οφείλει να εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση των οικείων μέτρων και τις σκέψεις που το οδήγησαν να λάβει τα μέτρα αυτά (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 67, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Περαιτέρω, η αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της

παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος για παροχή εξηγήσεων που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, καθόσον ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιό της, καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (βλ. απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 67, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

70 Δεύτερον, κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, ειδικότερα δε του δικαιώματος ακροάσεως, σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά οντότητας και η οποία μπορεί να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτήν πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και αν δεν υπάρχει καμία ρύθμιση σχετικά με την εν λόγω διαδικασία (απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 67, σκέψη 91).

71 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει, αφενός, να γνωστοποιούνται στην ενδιαφερόμενη οντότητα τα στοιχεία που προβάλλονται εις βάρος της προς στήριξη της βλαπτικής γι' αυτήν πράξεως. Αφετέρου, πρέπει να της παρέχεται η δυνατότητα να υποστηρίξει λυσιτελώς την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 93).

72 Ως εκ τούτου, όσον αφορά την πρώτη πράξη με την οποία δεσμεύονται τα κεφάλαια μιας οντότητας, τα επιβαρυντικά στοιχεία πρέπει να κοινοποιούνται στον ενδιαφερόμενο είτε ταυτοχρόνως με την έκδοση της οικείας πράξεως είτε το συντομότερο δυνατό μετά την έκδοση αυτής, εκτός εάν δεν το επιτρέπουν επιτακτικοί λόγοι αφορώντες την ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή τον χειρισμό των διεθνών σχέσεών τους. Κατόπιν αιτήσεως της ενδιαφερόμενης οντότητας, η τελευταία δικαιούται να υποστηρίξει την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά και αφού εκδοθεί η πράξη. Υπό τις ίδιες επιφυλάξεις, κάθε επακόλουθης αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει, κατ' αρχήν, να προηγείται κοινοποίηση των νέων επιβαρυντικών στοιχείων και εκ νέου παροχή στην οικεία οντότητα της δυνατότητας να υποστηρίξει την άποψή της (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 71, σκέψη 137).

73 Σημειωτέον, εξάλλου, ότι, όταν έχουν κοινοποιηθεί στην ενδιαφερόμενη οντότητα αρκούντως ακριβείς πληροφορίες που της παρέχουν τη δυνατότητα να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της επί των εις βάρος της στοιχείων που λαμβάνει υπόψη του το Συμβούλιο, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας δεν συνεπάγεται ότι το θεσμικό αυτό όργανο υποχρεούται να παράσχει με δική του πρωτοβουλία πρόσβαση στα έγγραφα που περιέχει ο φάκελός του. Μόνον κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου υποχρεούται το Συμβούλιο να παράσχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα σχετικά με το επίμαχο μέτρο (βλ. απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 67, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

74 Τρίτον, η αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης που απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και έχει κατοχυρωθεί με τα άρθρα 6 και 13 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, καθώς και με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου συνεπάγεται ότι η οικεία αρχή της Ένωσης οφείλει να γνωστοποιήσει στη θιγόμενη οντότητα τους λόγους για τους οποίους λαμβάνεται ένα περιοριστικό μέτρο, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως του εν λόγω μέτρου είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά τη λήψη του, ώστε να παρασχεθεί στη θιγόμενη οντότητα η δυνατότητα να ασκήσει, εμπροθέσμως, το δικαίωμά της για προσφυγή. Η τήρηση της υποχρεώσεως γνωστοποιήσεως των λόγων αυτών είναι, πράγματι, αναγκαία προκειμένου να παρασχεθεί στους

αποδέκτες των περιοριστικών μέτρων η δυνατότητα να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσουν, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι πρόσφορο να προσφύγουν στον δικαστή της Ένωσης, αλλά και προκειμένου να παρασχεθεί πλήρως στον δικαστή αυτόν η δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της επίμαχης κοινοτικής πράξεως για τον οποίο είναι αρμόδιος (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψεις 335 έως 337 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

75 Βάσει της νομολογίας αυτής, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει κατ' αρχάς να εξετασθεί το προκαταρκτικό επιχείρημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεσθεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Στη συνέχεια, πρέπει να εξετασθούν η προβαλλόμενη παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και η προβαλλόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και του δικαιώματός της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, καθόσον δεν της διαβιβάσθηκαν επαρκή στοιχεία αφορώντα τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει τα επιχειρήματα που αφορούν την προβαλλόμενη πλάνη που βαρύνει την περιοδική επανεξέταση των εις βάρος της προσφεύγουσας περιοριστικών μέτρων.

– Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεσθεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας

76 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη δυνατότητα εφαρμογής εν προκειμένω της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Παραπέμποντας στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 2010, T-181/08, Tay Za κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2010, σ. II-1965, σκέψεις 121 έως 123), υποστηρίζουν ότι δεν επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα στην προσφεύγουσα λόγω της καθεαυτό δραστηριότητάς της, αλλά λόγω της υπαγωγής της στη γενική κατηγορία των προσώπων και των οντοτήτων που ενίσχυσαν τη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Κατά συνέπεια, η διαδικασία λήψεως περιοριστικών μέτρων δεν κινήθηκε κατά της προσφεύγουσας υπό την έννοια της προμνησθείσας στη σκέψη 50 νομολογίας και, ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεσθεί τα δικαιώματα άμυνας ή μπορεί να τα επικαλεσθεί σε περιορισμένο μόνο βαθμό.

77 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

78 Συγκεκριμένα, αφενός, η απόφαση Tay Za κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 76, αναιρέθηκε στο σύνολό της με την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2012, C-376/10 P, Tay Za κατά Συμβουλίου. Κατά συνέπεια, οι διαπιστώσεις που έγιναν στην απόφαση αυτή δεν αποτελούν πλέον μέρος της έννομης τάξεως της Ένωσης και, συνεπώς, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν μπορούν να τις επικαλεσθούν βασίμως.

79 Αφετέρου, το άρθρο 24, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 36, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 46, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 267/2012 προβλέπουν διατάξεις διασφαλίζουσες τα δικαιώματα άμυνας των οντοτήτων τις οποίες αφορούν τα ληφθέντα δυνάμει των νομοθετημάτων αυτών περιοριστικά μέτρα. Ο σεβασμός των εν λόγω δικαιωμάτων υπόκειται στον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα στη σκέψη 67, σκέψη 37).

80 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα μπορεί να επικαλεσθεί εν προκειμένω την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, όπως αυτή υπομνήσθηκε στις σκέψεις 70 έως 73 ανωτέρω.

– Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, επί της προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και του δικαιώματός της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, απορρέουσας από το ότι δεν της διαβιβάσθηκαν επαρκή στοιχεία αφορώντα τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της

81 Με την απάντησή της στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του δικαστηρίου αυτού στις 8 Ιουνίου 2012 (βλ. σκέψεις 32 και 54 ανωτέρω), η προσφεύγουσα εξέθεσε ότι, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, προμνησθείσας στη σκέψη 22, δεν υποστήριζε πλέον ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως και προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας διότι δεν της κοινοποίησε, αφενός, τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι ελεγχόταν από την BMI και, αφετέρου, τα στοιχεία που στήριζαν τη διαπίστωση αυτή.

82 Ωστόσο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, παρά τις επανειλημμένες αιτήσεις παροχής στοιχείων, δεν της παρασχέθηκαν επαρκή στοιχεία αφορώντα τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI και δεν είχε, ιδίως, λάβει καμία απόδειξη αφορώσα την προβαλλόμενη συμμετοχή της BMI στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Αμφισβητεί, συναφώς, την εμπιστευτικότητα της αρχικής προτάσεως, την οποία της αντέτεινε το Συμβούλιο, και υπογραμμίζει ότι τα στοιχεία που της κοινοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009 δεν είναι επαρκή.

83 Η προσφεύγουσα συνάγει εντεύθεν ότι η κοινοποίηση των στοιχείων αυτών δεν της παρέσχε τη δυνατότητα να διατυπώσει λυσιτελείς παρατηρήσεις αφορώσες τη λήψη περιοριστικών μέτρων τόσο εις βάρος της ίδιας όσο και της BMI και δεν ήταν δυνατό να της διασφαλίσει δίκαιη δίκη.

84 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι έχουν ληφθεί περιοριστικά μέτρα εις βάρος της προσφεύγουσας από τις 23 Ιουνίου 2008. Μεταξύ της ημερομηνίας αυτής και της ημερομηνίας εκδόσεως της πρώτης από τις προσβαλλόμενες πράξεις, δηλαδή την 26η Ιουλίου 2010, ανταλλάχθηκαν πλείονα έγγραφα μεταξύ της προσφεύγουσας και του Συμβουλίου, περιλαμβανομένων, ιδίως, των εγγράφων του τελευταίου της 1ης Οκτωβρίου και της 18ης Νοεμβρίου 2009, με τα οποία πληροφόρησε την προσφεύγουσα για τη συμπληρωματική αιτιολογία της λήψεως περιοριστικών μέτρων και της κοινοποίησε κείμενο της συμπληρωματικής προτάσεως από το οποίο είχαν απαλειφθεί τα εμπιστευτικά χωρία. Τα έγγραφα αυτά αποτελούν μέρος του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων και είναι δυνατόν, κατά συνέπεια, να ληφθούν υπόψη κατά την εξέταση του υπό κρίση λόγου.

85 Επισημαίνεται επίσης ότι τα περιοριστικά μέτρα εις βάρος της προσφεύγουσας έχουν διττή βάση, δηλαδή, αφενός, την αρχική πρόταση και, αφετέρου, τα στοιχεία που κοινοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009.

86 Δεδομένου ότι οι δύο αυτές βάσεις έχουν αυτοτελή χαρακτήρα, μια προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας όσον αφορά την αρχική πρόταση, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδείχθηκε, θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων, αποκλειστικώς και μόνον αν αποδεικνυόταν επιπλέον ότι τα στοιχεία που κοινοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009 δεν ήταν ικανά να θεμελιώσουν αυτά και μόνα τη λήψη των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας.

87 Συναφώς, διαπιστώθηκε ήδη στις σκέψεις 45 έως 47 ανωτέρω ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά, μεταξύ άλλων, το ουσία βάσιμο της κοινοποιηθείσας την 1η Οκτωβρίου 2009 αιτιολογίας, ήταν απαράδεκτος.

88 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 82 ανωτέρω, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον επαρκή χαρακτήρα των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009, υπογραμμίζοντας ιδίως ότι δεν περιέχουν αποδείξεις αφορώσες την προβαλλόμενη συμμετοχή της BMI στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

89 Αφενός, επισημαίνεται ότι η συμπληρωματική αιτιολογία της λήψεως περιοριστικών μέτρων, η οποία κοινοποιήθηκε την 1η Οκτωβρίου 2009, είναι αρκούντως σαφής ώστε να ανταποκρίνεται στα νομολογιακά κριτήρια που εκτέθηκαν στις σκέψεις 67 έως 74 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, τα στοιχεία αυτά καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό των οντοτήτων στις οποίες η BMI παρέσχε χρηματοοικονομικές πληροφορίες και εις βάρος των οποίων ελήφθησαν τα περιοριστικά μέτρα εκ μέρους της Ένωσης ή του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, καθώς και το διάστημα κατά το οποίο παρασχέθηκαν οι επίμαχες υπηρεσίες και, σε ορισμένες περιπτώσεις, τις σχετικές συναλλαγές.

90 Αφετέρου, όσον αφορά τη μη κοινοποίηση των αποδεικτικών στοιχείων, σημειωτέον ότι, βάσει της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να κοινοποιεί άλλα στοιχεία πλην των περιλαμβανομένων στον φάκελό του. Εν προκειμένω, το Συμβούλιο εκθέτει, χωρίς να αντιλέξει η προσφεύγουσα, ότι ο φάκελός του δεν περιέχει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία αφορώντα την κοινοποιηθείσα την 1η Οκτωβρίου 2009 αιτιολογία.

91 Κατόπιν των ανωτέρω, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν τον προβαλλόμενο ανεπαρκή χαρακτήρα των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009 πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

92 Υπό τις συνθήκες αυτές, κατόπιν όσων προεκτέθηκαν στις σκέψεις 85 και 86, πρέπει επιπλέον να απορριφθεί ως αλυσιτελής η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας που βάλλει κατά της μη κοινοποιήσεως της αρχικής προτάσεως.

– Επί των πλημμελειών που φέρονται ότι βαρύνουν την περιοδική επανεξέταση των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας

93 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε πραγματική επανεξέταση των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της, στο μέτρο που στηρίχτηκε μόνον επί υφισταμένων στοιχείων, μεταξύ των οποίων τα μη κοινοποιηθέντα στην προσφεύγουσα. Ειδικότερα, το Συμβούλιο δεν εξέτασε τις εγγυήσεις που αυτή πρότεινε, οι οποίες ήταν ικανές να αποτρέψουν κάθε κίνδυνο καταστρατηγήσεως των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της BMI.

94 Συναφώς, κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι από τις σκέψεις 85 και 86 ανωτέρω προκύπτει ότι τα περιοριστικά μέτρα εις βάρος της προσφεύγουσας έχουν διττή βάση, δηλαδή, αφενός, την αρχική πρόταση και, αφετέρου, τα κοινοποιηθέντα την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009 στοιχεία. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι πλημμέλειες με τις οποίες βαρύνεται η επανεξέταση της παρατεθείσας στην αρχική πρόταση αιτιολογίας, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδείχθηκαν, δεν ασκούν επιρροή επί της νομιμότητας της επανεξετάσεως της αιτιολογίας που στηρίζεται σε στοιχεία κοινοποιηθέντα κατά τις ημερομηνίες αυτές.

95 Περαιτέρω, το Συμβούλιο υποστηρίζει, χωρίς να αντιλέξει η προσφεύγουσα, ότι, πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, οι αντιπροσωπείες των κρατών μελών είχαν λάβει τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν η BMI και η προσφεύγουσα και ως εκ τούτου οι παρατηρήσεις αυτές ελήφθησαν υπόψη. Εξάλλου, από τα έγγραφα του Συμβουλίου της 18ης Νοεμβρίου 2009, της 11ης Μαΐου και της 28ης Οκτωβρίου 2010, της 5ης Δεκεμβρίου 2011 και της 24ης Απριλίου 2012 προκύπτει ότι το Συμβούλιο εξέτασε τις εν λόγω παρατηρήσεις και απάντησε σ' αυτές, και όσον αφορά τις προταθείσες από την προσφεύγουσα συμπληρωματικές εγγυήσεις.

96 Τέλος, όσον αφορά τις τελευταίες αυτές εγγυήσεις, υπενθυμίζεται ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 57 ανωτέρω, η λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος μιας ελεγχόμενης οντότητας δεν απορρέει από εκτίμηση του Συμβουλίου ως προς τον κίνδυνο να ωθηθεί η οντότητα αυτή στην καταστρατήγηση του αποτελέσματος των μέτρων που έχουν ληφθεί εις βάρος της μητρικής οντότητας, αλλά απορρέει ευθέως από την εφαρμογή των σχετικών διατάξεων της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012, όπως έχουν ερμηνευθεί από τον

δικαστή της Ένωσης. Υπό τις συνθήκες αυτές, στο πλαίσιο της επανεξετάσεως των περιοριστικών μέτρων εκ μέρους του Συμβουλίου, το τελευταίο δεν ήταν υποχρεωμένο, εν πάση περιπτώσει, να λάβει υπόψη του τις συμπληρωματικές εγγυήσεις τις οποίες πρότεινε η προσφεύγουσα για να αποτρέψει τον κίνδυνο καταστρατηγήσεως των επιμάχων μέτρων.

97 Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, από εμπιστευτική διπλωματική αλληλογραφία προκύπτει ότι τα κράτη μέλη, και ιδίως το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, υπέστησαν πιέσεις εκ μέρους της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, προκειμένου να λάβουν περιοριστικά μέτρα εις βάρος ιρανικών οντοτήτων. Κατ' αυτήν, η περίσταση αυτή γεννά αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα των ληφθέντων μέτρων και της διαδικασίας λήψεώς τους.

98 Το γεγονός όμως ότι ορισμένα κράτη μέλη υπέστησαν διπλωματικές πιέσεις, έστω και αν αποδειχθεί, δεν συνεπάγεται, αυτό καθαυτό, ότι οι πιέσεις αυτές επηρέασαν τις προσβαλλόμενες πράξεις που εκδόθηκαν από το Συμβούλιο ή την εξέταση στην οποία προέβη το τελευταίο στο πλαίσιο της εκδόσεώς τους.

99 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα επιχειρήματα που αφορούν την ύπαρξη πλημμελειών οι οποίες φέρονται ότι βαρύνουν την περιοδική επανεξέταση των εις βάρος της προσφεύγουσας περιοριστικών μέτρων.

100 Κατόπιν των ανωτέρω, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί και, συνεπώς η προσφυγή στο σύνολό της, ως εκ τούτου δε το αίτημα ακυρώσεως με άμεσο αποτέλεσμα των προσβαλλομένων μέτρων στερείται αντικειμένου.

Επί των δικαστικών εξόδων

101 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.

102 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Κανονισμού, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Melli Bank plc φέρει, εκτός των δικαστικών εξόδων της, και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Φεβρουαρίου 2013.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 5

Σκεπτικό 7

Επί του παραδεκτού 7

Επί του παραδεκτού της προσαρμογής των αιτημάτων της προσφεύγουσας 7

Επί του παραδεκτού του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς τη συμμετοχή της BMI στη διάδοση των πυρηνικών όπλων 8

Επί του παραδεκτού των επιχειρημάτων του Συμβουλίου περί του παραδεκτού των λόγων ακυρώσεως που αφορούν την προβαλλόμενη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας 9

Επί της ουσίας 9

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πλάνη εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα αν η προσφεύγουσα ελέγχεται από την BMI, και επίτου πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχήςτης αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας καιτου δικαιώματος της προσφεύγουσας να ασκεί οικονομική δραστηριότητα 9

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβασητης υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμούτων δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας 9

– Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεσθεί την αρχήτου σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας 11

– Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, επίτης προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας καιτου δικαιώματός της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, απορρέουσας από το ότι δεν της διαβιβάσθηκαν επαρκή στοιχεία αφορώντα τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της 14

– Επί των πλημμελειών που φέρονται ότι βαρύνουν την περιοδική επανεξέταση των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας 15

Επί των δικαστικών εξόδων 16